

KIO KAN

JAMES
PATTERSON
& MAXINE PAETRO

18. RUKOJMÍ

Ženský vyšetřovací klub

Copyright © 2019 by James Patterson
This edition arranged with Kaplan/DeFiore.
Rights through Graal Literary Agency.
Translation © Jan Mrlík, 2020
Copyright © ALPRESS, s. r. o.

Všechna práva vyhrazena.
Žádnou část knihy není dovoleno užít
nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat bez písemného
souhlasu držitele práv, s výjimkou krátkých citací
nebo odkazů, které tvoří součást kritického hodnocení.

Postavy a události vyličené v této knize jsou smyšlené.
Jakákoli podobnost se skutečnými osobami, ať živými, či
mrtvými,
je čistě náhodná a autorem nezamýšlená.

Z anglického originálu The 18th Abduction
přeložil Jan Mrlík
Redakční úprava Vlasta Kohoutová
Grafická úprava obálky Tomáš Řízek
Vydalo nakladatelství Alpress, s. r. o., Frýdek-Místek,
v edici Klokán, 2020
shop@alpress.cz
Vydání první

ISBN 978-80-7633-287-4

*Na památku
Alexandera Campbella Paetra*

PROLOG

Jedna

Seděli jsme s Joem na zadním sedadle černého sedanu, který uháněl z amsterodamského letiště Schiphol k Mezinárodnímu trestnímu soudu v Haagu.

Nebe mělo šedivou barvu, ale mezi mraky prorážely sluneční paprsky a ozařovaly jásavě barevné pruhy tulipánů na polích lemujících dálnici A44. Holandsko jsem nikdy nenavštívila, ale nějak se mi nedařilo otevřít se zdejšími krásám. Nebyli jsme na výletě a neužívali si dovolené.

Pracuji jako vyšetřovatelka na oddělení vražd u sanfranciské policie. Vlastním patery modré kalhoty a k nim taky pět služebních bund a na polici mám štos košil z oxfordské bavlny s límcem, jehož cípy se dají připnout knoflíčky. V práci dávám přednost botám bez podpatku a blond vlasy si obvykle stahuji do koňského ohonu.

Dnes jsem si vzala strohý černý kostým, perlový náhrdelník, lodičky, a nechala jsem se ostříhat, abych udělala opravdu co nejlepší dojem.

Můj manžel Joe, někdejší příslušník federální policie a člen protiteroristického komanda, teď patří ke špičkovým konzultantům pro případy zvýšeného rizika a pracuje z domova. Aby dal najevo náležitou úctu, protentokrát se nenavlékl do khaki kalhot a svetru, ale zvolil střizlivý šedý oblek s decentní modře proužkovanou kravatou.

Trocha té formálnosti byla nezbytná.

Přivedl nás sem společný případ. A ne ledajaký případ, nýbrž takový, který má monumentální, ba globální důležitost. Oba máme velký zájem na tom, jaký bude výsledek. Očekávám ho s úzkostí i s nedočkavostí, vzrušením a strachem.

Za necelou hodinu usedneme do jednací síně Mezinárodního trestního soudu, mezistátní organizace pověřené řešením případů jednotlivců obviněných z mezinárodně uznávaných zločinů genocidy, zločinů proti lidskosti a válečných zločinů.

Jak asi soud rozhodne ve věci Slobodana Petroviće?

Než dnešek skončí, budeme to vědět.

Dvě

Když náš vůz vjel do mezinárodní zóny v Haagu, zahlédli jsme na okraji vozovky shromážděné demonstranty s transparenty a plakáty. Pochopila jsem, že demonstrují za ochranu lidských práv a spravedlivou odplatu za válečné zločiny.

Obloha se ještě víc zatáhla a nad ulicí Oude Waalsdorperweg, která vede k Mezinárodnímu trestnímu soudu, plynuly těžké mraky.

Náš řidič Jan zpomalil, aby se vyhnul chodcům. Druhý sedan jedoucí za námi se přizpůsobil.

Joe vyhlížel z okénka, ale připadalo mi, jako by byl zahleděný dovnitř a vzpomínal, jak tohle všechno začalo. Zachytil můj odraz ve skle, otočil se a upjatě se usmál.

„Jsi připravená, Lindsay?“

Přikývla jsem a stiskla mu ruku.

„A ty?“

„Na tohle jsem se těšil. To čekání mi připadalo jako věčnost.“

Auto zastavilo u obrubníku na náměstí, z něhož vedlo schodiště k areálu tvořenému krabicovitými budovami ze skla a kamene. Jan vystoupil, roztáhl velký deštník a otevřel nám dvířka.

Sedan za námi rovněž zastavil a vyklouzl z něho dva prominentní sanfranciští advokáti. Také roztáhli deštníky a pomohli z vozu Anně Sotovinové, naší pětáctýřicetileté kamarádce. Všech pět nás svižně kráčelo do schodů a přes náměstíčko ke vchodu.

Prekvapilo mě, že pod přewisem nad vchodem do hlavní budovy se shromáždil celkem početný zástup lidí. Také nás zahlédli, rychle roztáhli deštníky, přispěchali deštěm k nám a obklopili nás trojnásobným kruhem.

Na sakách a pláštích jsem zachytila jmenovky evropských tiskových kancelářů. Očividně nás poznali podle snímků, které se objevily v amerických médiích. Ta měla v této věci v Evropě značnou sledovanost.

„Seržantko Boxerová, já jsem Marie Lavallová z Agentury France-Presse,“ oznámila mi bez úsměvu jedna mladá reportérka. Z okraje deštníku jí crčela voda. „Můžete mi poskytnout nějaký komentář, prosím? Co očekáváte, že se dnes u soudu odehraje?“

Couvla jsem před ní, ale naléhala. „Aspoň několik slov. Abych vás mohla citovat našim čtenářům.“

„Omlouvám se,“ zavrtěla jsem hlavou, „ale tohle není věc vhodná k nějakým prohlášením.“

Lavalleovou odsunul stranou rudolící chlapík s diktafonem v ruce. „Madam, já jsem Hans Schultz, *Der Spiegel*. Říká se, že jste sem dnes přijela z osobních důvodů. Je to pravda?“

Než jsem stačila zareagovat, jiný reportér mě zády odstrčil od manžela a zvedl mikrofon Joeovi před obličej.

„Nigel Warwick, pane, BBC. Zajímá mě se o vaši kariéru, pane Molinari. FBI, vnitřní bezpečnost, CIA. Zastupujete zde dnes zájmy vlády?“

Přitočil se k nim kameraman.

„Jsme tady dnes s ženou jako soukromí občané,“ odsekl Joe, odvrátil se od něho, objal mě jednou rukou kolem ramenou a chránil mě před deštěm.

Tlačili jsme se ke vchodu a už jsme došli skoro až k němu, když jsem ucítila na rukávu cizí ruku. Otočila jsem se, připravená setřást dotěrného reportéra, ale byla to Anna. Obličej měla zastíněný kapucí pláště, ale viděla jsem, že má oči opuchlé pláčem.

Mně také stály slzy v očích.

Přitáhla jsem ji k sobě a ona mě velmi pevně objala a pak objala i Joea.

Když ho pustila z objetí, řekla jsem: „Věř mi. Tohle je opravdu třeba udělat.“

„Já ti věřím, Lindsay, a věřím i Joeovi. Ale já znám ten systém. Ani v téhle soudní síni se nedočkáme spravedlnosti. Takovou už mám zkušenost. Vy Američani soudům věříte, ale my ne.“

Tlupa novinářů promísená desítkami dalších lidí, které proces zajímal, nás obemkla ze všech stran, a i s námi se tlačila dopředu. Joe mě vzal pevně za ruku.

Řekla jsem mu: „Jestli tohle nedopadne dobře, zlomí mi to srdce.“

O PĚT LET DŘÍVE

Kapitola 1

Anna zatáhla zip lehké bundy, kterou si oblékla ke svetru a kalhotám, hlavu si zavinula do šály a tu si zavázala pod bradou, aby skryla jako dlaň velkou jizvu po spálenině, která jí hyzdila levou tvář.

Musela si nakoupit něco k večeři, ještě než se setmí, a když pojedje na kole, mohla by snadno prokličkovat i dopravní špičkou. Navlékla si popruhy batohu na ramena, zamkla za sebou dveře garsoniéry, svedla nadskakující bicykl po schodišti o dvě podlaží níž a vyšla předním vchodem ven. Panovala příjemná teplota kolem šestnácti stupňů. Snesla kolo z plošinky přede dveřmi až na ulici, nasedla a odrazila se od obrubníku.

Užívala si, jako ostatně pokaždé, krásu svěžího zeleného trávníku v parku na Alamo Square, který měla přímo naproti svému bytu na Fulton Street, a cítila se opravdově šťastná, že může žít zde, v Americe.

Nikdy jí to nezevšední.

Minula krásné viktoriánské domy, jimž se říká Malované dámy, a potom zatočila vpravo na Fell Street, která ji přímou cestou zavede až k prodejně potravin. Projela kolem několika bloků a potom zastavila na křižovatce. Zatímco čekala, až na semaforu naskočí zelená, spatřila něco, o čem byla přesvědčena, že je nemožné.

Po schodech před jedním z viktoriánských domů sestupoval rozložitý muž s ruměnou tváří pokuřující doutník. Když ho zahlédla, měla pocit, že ji něco silně udeřilo, jako by do ní narazilo auto. Všechno kolem zčernalo. Pod Annou se podlomila kolena, ale když už hrozilo, že se jí odkrví

mozek a upadne, tvrdě sevřela říditka a dokázala se udržet vzpřímeně.

Když zase vzhledla, ještě pořád stál na schodech a vychutnával si doutník. Dopřál jí tak několik vteřin, aby se ujistila, že to není halucinace nebo že ji nějaká psychická porucha nevytrhla z reality. Mohla se ovšem mylit.

Anna upřela pohled na ďábla se zarudlým obličejem, který vyfukoval dým doutníku. Teď měl šedivé vlasy, ale v obličejí se vůbec nezměnil: tytéž plné rty, široké čelo bez vrásek, masivní krk. A nikdy nezapomene na obrys jeho těla ani způsob chůze – pohyboval se toporně, rozšafně, jako medvěd chodící po zadních nohou.

Byl to Slobodan Petrović, muž, kterého vídala v děsuplných snech a předtím i ve skutečném životě.

Anna měla mozek jako v ohni. Před duševním zrakem jako by se jí odvíjela řada snímků: Petrović rozkročený na hromadě sutin, která bývala nájemním domem. Sklonil se, aby objal malé děvče, ovinul kolem něho silné paže, než zdvihl rozzářený obličej k davu a kamerám. Mluvil nadšeně a laskavě.

„Když složíte zbraně, ochráníme vás. To vám slibuji.“

Jeho řeč doprovázelo neutuchající *ra-ta-ta-ta* střelby z automatických zbraní, křik dětí a výbuchy bomb, od nichž se vzduchem šířily tlakové vlny. Vzpomněla si i na další Petrovićův slib: „Budeme po vás střílet, až z toho budete naplň šílení.“

V tomto směru také dodržel své slovo.

Anna se zase upnula k přítomnosti. Petrović v drahém americkém obleku a pokuřující doutník sešel ze schůdků na Fell Street, živý a zdravý, právě tady, v San Francisku.

Jí si vůbec nevšiml.

Za zády jí netrpělivě houkl klakson a vyrušil ji ze soustředění. Na semaforu svítilo zelené světlo. Petrović otevřel dvířka svého jaguaru a nastoupil.

Nečekal, až se v dlouhé koloně aut vytvoří mezera. Otočil volantem, vytúroval motor a vjel do cesty vozu, který stál těsně za ním.

Ozvalo se zuřivé troubení a Anna viděla, jak jaguar svižně nabírá na rychlosti. Znovu sevřela řídítka bicyklu, odrazila se a jela za Petrovičem. Zároveň se snažila umlčet křik četných vzpomínek na brutalitu toho člověka – to ale nedokázala.

Všechny ty obrazy v sobě měla navždy a v její paměti zůstávaly stále živé.

Tomu, co napáchal, nesmí Petrovič uniknout.

Tentokrát ne. Teď už ne.

Kapitola 2

Anna se v autech vyznala. Její otec a bratr byli před válkou automechanici a od nich pochytila spoustu vědomostí o motorech. Věděla, že tenhle jaguar to vytáhne z nuly na stovku za šest vteřin, ale k tomu by před sebou musel mít prázdnou silnici.

Petrovičův vůz okamžitě uvázl ve večerní dopravní špičce.auta v ní díky stálému zastavování nejela rychleji než třicítkou. V tom měla Anna výhodu.

Petrovič si nevšimne cyklistky, která jede stejným směrem ob dvě auta za ním. Tímhle způsobem ho může sledovat tak dlouho, jak jen to půjde.

Proud vozidel se dal do pohybu a Anna vklouzla za SUV jedoucí těsně za jaguarem, aby zůstala z dosahu Petrovičových zpětných zrcátek. Z kopce se jí šlapalo snadno, ale pak nutně přišlo stoupání, a měla co dělat, aby zvládala rychlost postačující k pronásledování.

Šlapala ze všech sil, stála na pedálech a poháněla kolo do svahu.

Jak dlouho tohle může vydržet? Petrovič sedí za volantem vyladeného sportovního vozu, zatímco ona napíná unavené svaly na dvanáct let starém bicyklu. Zezadu na ni zatroubilo auto a pak projelo kolem ní tak těsně, že ji tlak vzduchu skoro vychýlil z rovnováhy.

Ale zvládla to a šlapala dál s očima upřenýma na Petrovičův vůz, který právě kousek před ní dojel na křižovatku. Na semaforu svítila oranžová, ale ve chvíli, kdy naskočila červená, jaguar proletěl přes křižovatku a pokračoval jedno-směrnou ulicí k parku Golden Gate.

Anna ho následovala a nevšímalá si výkřiků chodců na přechodu, prohnala se křižovatkou a šlapala do pedálů jako šílená. Vždyt *byla* šílená.

Řidiči se opírali o klaksony, ale ona měla pohled přilepený jen na jaguar před sebou. Pak se jí však do hlavy vloučila ironická myšlenka.

I po všech těch letech by ji Petrovič pořád ještě mohl zabít.

Rychle to pomyšlení potlačila. Pokud je na světě nějaká spravedlnost, tak ho dostane a zničí.

Anna se schovávala za stříbrným SUV; jaguar byl čtyři auta před ní a vzdaloval se jí, protože SUV zpomalilo a odbočilo do Cole Street, aniž by jeho řidič použil blinkr. Před Annou zaplnilo mezeru za jaguarem několik dalších vozů a Petrovič jí ujel už o notný kus.

Anna se snažila vypálit si do paměti jeho registrační značku, ale už teď si ji nepamatovala. Bolelo ji na plicích. Nohy měla v jednom ohni. Z očí jí vytryskly slzy a koulely se jí po tvářích. Tělo měla zlité potem. A před očima jako by se jí znovu začala v rytmu dělostřelecké palby odvíjet strašná přehlídka snímků plných krutosti a smrti.

Odmítala se vzdát; šlapala už pomaleji, ale pokračovala v jízdě, dokud se cesta na konci parku Panhandle nestočila

k JFK Drive. Tam zase mohla nabrat rychlost. Však ona to zvládne. Musí uspět.

Přijde na to, kam Petrovič jede, a pak vymyslí nějaký plán. Podruhé už nesmí uniknout.

Anna ujížděla z kopce slušnou rychlostí a blížila se ke křižovatce, kde se připojoval provoz z ulic Fell a Oak. Tu za ní zatroubilo jedno z aut, rychle se kolem ní prohnalo a před ní prudce odbočilo. Strhla řídítka k obrubníku, ztratila rovnováhu, zadní kolo se zdvihlo vzhůru a spadla.

Auta se valila kolem a Anny ležící v příkopu si nikdo nevšímal. Křičela k večerní obloze. Nikdo ji neslyšel.

Kapitola 3

Za mrazivého středečního rána zaparkoval můj parťák Rich Conklin hlídkové vozidlo na spádovité Jackson Street těsně pod přípravnou školou Pacific View.

Pacific View byla zřejmě nejlepší střední škola v Kalifornii; tamní osnovy odrážely špičkové vědní poznatky a fungovalo tam pět sportovních týmů, které v posledním roce vítězily v celostátních soutěžích; škola se také pyšnila rekordním počtem studentů přijatých na špičkové univerzity a sborem těch nejlepších učitelů.

Oba jsme se plně soustředili na znepokojivý případ, jehož podstatou bylo zmizení tří zdejších učitelek. Vyšetřovali jsme tuhle záhadu už druhý den a vůbec to nevypadalo dobře.

Měli jsme za prokázané, že v pondělí večer Carly Myersová, Adele Saranová a Susan Jonesová odešly ze školy Pacific View do místního baru zvaného Bridge, kde se při večeři dobře bavily, a poté, co odešly z restaurace, se beze stopy ztratily. Všechny tři učitelky byly neprovdané a věkem

kolem třiceti let. Barman si pamatoval, co která z nich pila. Nějaký další host a také servírka, která je obsluhovala, viděli, že nezvěstné ženy kolem deváté večer společně odcházel z baru. Údajně všechny v dobré náladě.

Když následujícího dne ráno nepřišly do práce a začala po nich shánka, našla se jejich auta na školním parkovišti, uzamčená, s taškami na knihy a brašnami s pracovními notebooky položenými na sedadlech pro spolucestujícího.

Včerejšek jsme věnovali prověřování jejich bydlišť a zvyků. Ve svých postelích nespaly, nikomu nevolaly, že zůstanou přes noc venku, nepoužily bankomat ani kreditní karty. Jako by prostě zmizely ze světa.

Šéf naší kriminalistické laboratoře Charles Clapper svolal své nejlepší techniky a vyšetřovatele ze všech směn.

Důkladně se do toho opřeli.

Na školní parkoviště nemířila žádná bezpečnostní kamera, ale forenzní tým zkoumal záznam kamery z baru Bridge, pěkně políčko po políčku, technici podrobně prohlíželi všechna tři auta zvenčí i zevnitř a prověřili obsah notebooků, které se našly v autech zmizelých žen.

Laboratoř dosud nepřišla na nic podezřelého a neobjevila ani náznak něčeho neobvyklého.

Podtrženo a sečteno: za uplynulých třicet šest hodin ty tři ženy nikdo neviděl ani neslyšel a nic se o nich neví.

V době, kdy jsme končili s prohlídkami jejich bytů, už se náš šéf poručík Warren Jacobi spojil s jejich rodiči. Jakkoli je Jacobi ve své práci perfektní a počínal si opatrně, přece jen jeho otázky vyvolaly u rodičů paniku.

Otec a matka Carly Myersové žili přímo zde ve městě. Navštívili jsme je s Conklinem včera večer poté, co nám volal Jacobi, aby se přesvědčil, že jsme nezapomněli obrátit jediný kámen. Návštěva probíhala tak, jak se asi dalo čekat. Čistý děs, vztek, otázky, na které neexistovaly odpovědi, žalost, ať jim slíbíme, že jejich dcera bude v pořádku.

Jejich strach a bolest a tvrdošíjná víra, že se všechno obrátí k dobrému konci, na mě silně dolehly a ta vzpomínka se mi pořád vracela.

Dopila jsem zbytek kávy, zmačkala prázdný kelímek a nacpala ho do plastového pytlíku, který máme v autě, abychom si je nezasvinili odpadky. Můj parták udělal totéž.

Rich Conklin je chlapík, který nikdy neztrácí dobrou náladu, ale dnes by to o něm nikdo neřekl. Dlouze, zhluboka vzdychl, a nejen proto, že náš případ připomínal krabici s puzzle plnou čistých dílků. Měl samozřejmě obavy. Řadu let usiloval o to, aby se dostal na oddělení vražd, a teď prožíval odvrácenou stranu svého snu. Věděla jsem, nač myslí, protože já jsem na to myslela také.

Kde jsou ty učitelky?

Jsou stále naživu?

Kolik času jim ještě zbývá?

Psala jsem zprávu manželovi Joeovi, s nímž jsme se nedávno vzali, a parták pozpěvoval refrén staré písničky od Stevea Millera: „Čas jen pořád utíká, utíká a utíká do budoucnosti.“

Ohlásila jsem se dispečinku a pak jsem řekla partákovi: „Tak dobrá, Richi. Jdeme na to.“

Kapitola 4

Vystoupili jsme s Conklinem z vozu a zamířili vzhůru po kamenném schodišti, které vedlo od ulice ke škole.

Na vrcholku schodů jsme vkročili na pěšinu lemovanou z obou stran posekaným trávnikem a nabídl se nám výhled na oceán, který zabíral půlku obzoru. Dnes mořská hladina připomínala opál, protože se nad ní válela nízká mlha.

Před sebou jsme měli přípravnou školu Pacific View, areál se třemi pětipodlažními budovami sestavenými v pravých úhlech do podkovy s otevřeným nádvořím uvnitř.

Blížili jsme se k hlavnímu vchodu prostřední budovy, který jsme měli přímo před sebou. Hlídal ho ozbrojený strážný. Na placce, kterou měl přišpendlenou na blůze, stálo jméno K. STROOP.

Představila jsem nás.

„Seržantka Boxerová, oddělení vražd. Můj partner inspektor Conklin.“

„Oddělení vražd?“ vyjevil se Stroop. „Hele, to *ne*. Vy jste našli jejich těla?“

„Ne, kdepak,“ uklidňoval ho Conklin. „Jsme tady proto, že pátrání po těch nezvěstných učitelkách stavíme mezi prvořadě úkoly. Dělají na tom všechna oddělení, kdo má ruce a nohy.“

Stroopovi se zřejmě ulevilo. Zeptala jsem se: „Viděl jste Myersovou, Jonesovou a Saranovou, když v pondělí večer odcházely ze školy?“

Zavrtěl hlavou. „Neviděl. Služba mi končí ve čtyři odpoledne.“

„Ale znáte je, že?“

„Jistě, tak povšechně. Když je potkám na chodbě, popřejeme si dobré ráno a prohodíme, jak jsme se měli přes víkend. Tak nějak.“

„Nedoslechl jste se náhodou, že by některá z nich měla nějaké nepřátele? Nebo třeba žárlivého přítele? Nebo že by na některou byl hodně naštvaný student, který nedostal známku, jakou očekával? Zkrátka nevíte o jakémkoli člověku, který by o některou z nich jevil nepřiměřený zájem?“ zeptala jsem se.

Zavrtěl nesouhlasně hlavou.

„Všechny tři jsou moc příjemné. A naši studenti jsou slušní, víte?“

Přikývla jsem. „Měla bych na vás několik rutinních otázek.“

„Do toho,“ přisvědčil.

Ptala jsem se, kde byl během posledních nocí. V pondělí byl doma celou noc s manželkou a synem, včera večer s ženou a s přáteli zašli do restaurace na večeři, jeden z nich slavil narozeniny.

Vytáhl telefon a ukázal selfička od slavnostního stolu s časovým razítkem. Poslal mi je spolu s číslem telefonu na sebe i toho kamaráda oslavence.

„Je mi líto, ale nic o nich nevím. Rád bych pomohl, aby se našly. Pořád na ně musím myslet.“

Conklin podal Stroopovi svou navštívenku. „Kdyby vás něco napadlo, zavolejte kdykoli.“ Pak jsme vešli do hlavní budovy a vydali se po chodbě.

Přede dvěma dny toutéž chodbou kráčely také Carly Myersová, Adele Saranová a Susan Jonesová, když přecházely ze třídy do třídy. Stroop nám potvrdil, že v pondělí tu probíhal zcela běžný vyučovací den. Nevšiml si žádných známek, které by ho jakkoli znepokojily.

Co se tedy těm třem učitelkám přihodilo?

Říkala jsem si, že zřejmě neměly nejmenší potuchu, že by se jejich život měl jakkoli vychýlit z normálního pracovního dne a zvrtnout se ve výjimečně zlý zážitek. Že je v pondělí večer někdo unese jen několik minut potom, co vyjdou z baru Bridge.

Každou hodinou, která od té chvíle uplynula, se jen zvětšuje pravděpodobnost, že už nejsou naživu.

Kapitola 5

Procházeli jsme s Conklinem širokou chodbou lemovanou skříňkami, dívali jsme se na jmenovky na dveřích a hledali kancelář zástupkyně ředitele Karin Slaughterové.

Z rozhovoru s ředitelem jsme se dozvěděli, že Slaughterové je dvaatřicet, má vystudovanou pedagogickou fakultu, v přípravce Pacific View pracuje pátým rokem, a hlavně že se přátelila s těmi třemi nezvěstnými.

I když to zatím neví, možná by právě ona mohla být klíčem k objasnění jejich zmizení.

Konečně jsme našli její kancelář a Conklin zaklepal na pootevřené dveře. Slaughterová vstala od stolu a šla nám vstříc, aby nám potřásla rukama. Oblékala se dost konzervativně, měla černé žerzejové šaty do půli lýtek, boty bez podpatků a vypadala, že se opravdu trápí.

„Jmenujete se úplně stejně jako jedna z mých oblíbených spisovatelek,“ vyhrkla jsem nečekaně.

„To slyším dost často,“ řekla s úsměvem. „Prostě patříme mezi googlegangery.“

„Googlegangeři? Budu hádat: lidé se stejným jménem a příjmením?“

„Ano, tak. Když zadáte do Google *Karin Slaughterová*, vyskočíme tam my dvě. Já jsem mimochodem taky její velký fanoušek.“

Hned od začátku se mi zamlouvala. Ukázala na řádku bestsellerů od Karin Slaughterové, kterou měla v poličce, ale když se vrátila ke svému stolu, její vstřícný výraz zřetelně podbarvily obavy.

Sotva jsme se s partákem posadili na židle na protější straně stolu, hned vybafla: „Já jsem k smrti vylekaná. Nemůžu spát, nedokážu myslet na nic jiného než na ty tři. Víte, že jsem v pondělí večer měla jít do toho baru s nimi? Nemohla jsem, čekala mě spousta práce, a tak jsem se omluvila.“

Měli jsme s Conklinem fotky zmizelých žen, jejich domácí adresy i vyučovací rozvrhy, ale o nich osobně jsme věděli pramálo, neznali jsme jejich zvyky ani přátele. Karin Slaughterová nám ochotně povídala o všem, co jsme potřebovali vědět.

„Carly Myersová je rozený vůdce,“ prohlásila. „To ona vždycky organizuje večírky nebo výlety do přírody. Učí dějepis a moc ráda sportuje. Baseball, fotbal, cokoli. Dá se říct, že je hodně společenská a trochu dobrodružka. Tím správným způsobem.“

Potom zástupkyně ředitele popisovala Jonesovou, která učila hudební výchovu. Rozvedená, každý večer se dlouho do noci dívala na televizi a za poslední rok zhubla o šestnáct kilo. „Je zábavná, nadaná pianistka, a hledá novou lásku,“ mínila Slaughterová. Kupovala si upnuté džínsy a barvila se na blond.

Pak jsme se zeptali na Saranovou. Slaughterová nám řekla, že ta byla ve škole celkem nová. „Přišla asi před rokem z veřejné školy v Monterey. Učí anglickou literaturu, hodně čte a o každé polední přestávce dře v tělocvičně. Je často zamýšlená, vážná. Až nedávno se odhodlala vylézt z ulity. Řekla bych, že nás má ráda. Ačkoli teď...“

Přichystali jsme si pro ni s Conklinem pár otázek. Neměla některá z těch učitelek v poslední době nějaký problém ve škole se studenty nebo s vedením? Nedostala některá z nich nějakou vyhrůžku? Neměly náhodou návyky nebo závislosti, potíže s příbuznými nebo nápadníky? Co nějaké známky deprese?

Ne, ne, vůbec nic.

Podle Slaughterové měly všechny tři ženy perfektní docházku, byly velice oblíbené a s výjimkou Adele i trošku randily.

„To je opravdu peklo,“ postěžovala si. „Je mi hrozně trapné, že to říkám, ale když to tak vezmete, mohla jsem teď být nezvěstná i já. Nechybělo mnoho a hledali byste i mě. Prosím, povězte mi, že by ještě pořád... mohly být v bezpečí.“

Nemohla jsem jí říct, co chtěla slyšet, tak jsem se uchýlila k vytáčce. „Pátrá po nich každý policajt ve městě. Naše fo-

renzní laboratoř prohledává jejich auta a byty, zkoumá jejich počítače. Jsme v kontaktu s jejich rodiči. My vaše kamarádky *najdeme*.“

Uklidňovala jsem Slaughterovou a zároveň přesvědčovala samu sebe, že do večera objevíme první solidní vodítko k rozřešení tohoto zločinu. Musí existovat nějaké video, přihlásí se očitý svědek, někdo zná nadějný tip, prostě se objeví cokoli, co by nás ke zmizelým učitelkám mohlo dovést. Proč ne? Dokonce i telefonát s žádostí o výkupné by nám pomohl.

Poděkovali jsme Karin Slaughterové za pomoc a nabádali ji, ať nám zavolá, kdyby ji něco užitečného napadlo. Vydali jsme se na další schůzku.

Do konce vyučování jsme já a parťák mluvili snad s pětadvaceti lidmi a zachytili několik chabých vodítek, která nejspíš vyšumí do ztracena. Kolem páté hodiny odpoledne jsme se zastavili ve forenzní laboratoři.

Když jsme tam vešli, Clapper si zrovna oblékal sako.

„Jejich auta jsou zašpiněná,“ řekl. „Ale myslím jako normálně špinavá. Spousta otisků prstů, bláto na koberečcích na podlaze, láhve od pití. Sbíráme otisky odevšad, kde je najdeme. Z osobních ani pracovních počítačů na nás nic nejuklo, ale ještě na nich pracujeme a zkoumáme přehledy o užívání jejich mobilů.“

„Takže... vlastně nám nemáš co říct.“

„Boxerová, tancujeme tak rychle, jak to jde,“ odsekl Clapper.

Všichni tři jsme pak společně odešli na parkoviště.

Nezmohli jsme se ani na pár všedních vět.

Kde jsou ty ženy? S kým? Co se s nimi stalo?

Kapitola 6

Joe Molinari odešel ze své kanceláře v sanfranciské pobočce FBI kolem sedmé večer a ubíral se k autu, které měl zaparkované na Golden Gate Avenue nedaleko Larkinu.

Oblast mezi Civic Center a Tenderloinem tvořila změt tmavých ulic plných hodinových hotelů. Stahovali se sem drogoví dealaři a jejich klientela, různí kriminálníci včetně násilníků, a také ti, které definitivně opustilo štěstí.

Joe měl klíčky v ruce a auto stálo pod pouličním světlem, na pohled nedotčené. Myslel na domov a večeri, když zahlédl nedaleko vozu sedět na obrubníku plačící ženu s hlavou v dlaních.

Přišel blíž a všiml si, že má obutou jen jednu botu a na rameni saka natržený rukáv. Jinak se ale zdálo její oblečení kvalitní. Joe si pomyslel, že ta žena sotva patří mezi bezdomovce.

Možná ji někdo přepadl.

„Haló, vy tam,“ zavolal na ni.

Žena k němu zvedla pohled. Ve světle lampy veřejného osvětlení se ukázala jizva po spálenině, která se jí táhla od vnějšího koutku levého oka až k hornímu rtu. Přitáhla si přes obličej šálu, aby ji schovala.

„Jste v pořádku?“ zeptal se Joe.

„Cítím se fantasticky,“ odsekla.

Pak se jí obličej zkřivil do plačtivé grimasy a znovu složila hlavu do dlaní.

Joe se posadil na obrubník vedle ní.

„Jak se jmenujete?“

Osušila si tvář rukávem a po chvíli odpověděla: „Anna.“

„Já jsem Joe. Bolí vás něco, Anno?“

„Chcete to stručně, nebo podrobný popis?“ zeptala se.

Usmál se na ni. Odhadoval, že by se věkem mohla blížit čtyřicítce. Mluvila s lehkým přízvukem, přišla asi odněkud z východní Evropy.

„No, aktuální popis. Jste zraněná?“

Pokrčila rameny. „Myslím, že ne. Spadla jsem z kola.“

Ukázala na bicykl opřený o zeď jen o kousek dál. Rám byl prohnutý a visel z něho přetržený řetěz. Zdálo se, že před havárií kolo už něco najezdilo.

„Potřebujete někam svézt?“

Zatvářila se velice nejistě. Zranitelně. Opravdu mu nepřípadalo správné, aby ji nechal v této čtvrti jen tak sedět na obrubníku s batohem na zádech.

„Nemusíte se bát,“ řekl. Ohrnul klopou saka a ukázal jí odznak.

„Mohla bych se na ten odznak ještě jednou podívat?“

Ukázal jí ho podruhé a tentokrát se naklonila blíž, aby mohla přečíst nápis kolem erbu: *Federal Bureau of Investigation*. Odtáhla se a řekla: „Kdybyste mě svezl, byla bych moc ráda.“

Zeptal se, kde Anna bydlí, a pomohl jí nastoupit do auta. Sebral i kolo a naložil je do kufru, pak zavolal Lindsay.

„Blondýnko, trochu se opozdím. Nejvýš tak o půl hodiny.“

Když hovor ukončil, posadil se za volant svého mercedesu. Anna se krčila u dvířek na straně spolujezdce. „Děkuju vám.“

„Jsem rád, že můžu pomoci.“

Nastartoval, zamířil východně ke Golden Gate a několikrát odbočil, dokud nevyjeli ze čtvrti Tenderloin. Pak ji oslovil: „Anno, povězte mi, jestli můžete – proč jste seděla takhle sama na rohu v nejhorší čtvrti ve městě?“

„Šla jsem něco oznámit na FBI. Ale říkala jsem si, že vypadám jako nějaká rajda a nikdo mně nebude věřit. Ani vy byste mi nevěřil.“

„Já jsem dobrý posluchač,“ zasmál se. „Zkuste to se mnou.“

Kapitola 7

Joe napínal uši, aby přes rámus panující na McAllisterově ulici Annu dobře slyšel.

Hlas se jí lámal a selhával, když mu vysvětlovala, co ji vedlo k FBI. Z těch slov, která jasně zaslechl, poznal jméno válečného zločince odpovědného za smrt tisíců lidí, k níž došlo už před lety.

„Vy jste z Bosny?“

Přikývla.

„Ze Srebrenice?“

„Ne, z Djoby.“

Djoba posloužila Srbům jako takové zahřívací kolo před masakrem ve Srebrenici.

Joe toho znal o válčení v Bosně docela dost. Věděl, že šest svazových republik, které tvořily bývalou Jugoslávii, se osamostatnilo a roztrhalo dosavadní stát na kusy. Srbové, kteří žili v Bosně a v Chorvatsku, se snažili dosáhnout začlenění oblastí se značným podílem srbského obyvatelstva pod srbskou správu a sjednocení se svými bratry v Srbsku. Boje mezi pravoslavnými srbskými křesťany a muslimskými Bosňáky probíhaly obzvláště krutě, jako by šlo o pokračování válek, které zažehla invaze osmanských vojsk před stovkami let.

V tomto případě se však jednalo o genocidu – vybití tisíců mužů a chlapců, znásilňování tisíců žen a brutální vraždy dětí.

Anna se pokoušela zadržet slzy, ale pak se nepokrytě rozplakala. Joe kolem ní sáhl do přihrádky v palubní desce a podal jí balíček papírových kapesníků. Zalitoval, že ji nevezal rovnou do své kanceláře. Mohla si promluvit se službukonajícím agentem, který by rozhodl, zda se její případ otevře, nebo ne.

To už svým vyprávěním naplno upoutala jeho pozornost a měl velké problémy sledovat cestu. Joe zavřel okénka ve dveřích, aby dovnitř netáhl teplý vzduch a také aby lépe slyšel, co Anna říká.

„Rozumíte? Viděla jsem ho *tady*, je to dvě hodiny. Potkala jsem *Slobodana Petroviće!*“

„Ano. Já vím, kdo to je. Můžete mi o tom povědět všechno. Chápu, o čem mluvíte a odkud jste přišla.“

Anna se vysmrkala, rozvázala šálu, kterou měla na hlavě, a začala Joeovi vyprávět o horkém letním dni ve vesnici Djoba.

„Umývala jsem syna ve výlevce v kuchyni, když přišli po hlavní silnici do vsi vojáci,“ řekla a upírala pohled přes čelní sklo do hrůzné minulosti.

„Přišli pěšky. Až za nimi přijely tanky a oficíři v džípech. Náš chlapeček Bakir začal plakat. Můj muž přiběhl do kuchyně. ‚Zůstaňte tady,‘ povídal. A potom utíkal ven. Zerinovi ještě nebylo ani třicet. Silný, šikovný chlap. To jsem ho viděla naposledy živého.“

„To je mi líto, Anno. Moc líto,“ zamumlal Joe.

Vyhlížel do ulic, kam se vkrádala tma, jako by si její příběh promítal na prázdnou obrazovku. Mluvila o tom, jak Organizace spojených národů vyhlásila jejich městečko za bezpečnou zónu, takže se tam sešly stovky uprchlíků. Jak je vojáci všechny nahnali do houfu na nemilosrdném slunečním úpalu, kde neměli jídlo ani vodu. Převážná část z těch, kteří uvázli v takzvané bezpečné zóně, byly ženy, děti a staří lidé.

Anna líčila, jak srbské vojáci procházeli mezi uprchlíky a popravovali každého muže, na kterého narazili. S tím se ale nespokojili, nýbrž hledali a honili i ty, kteří se schovávali v okolních polích a na farmách. Popisovala, jak srbské ozbrojenci vypalovali domy a stodoly a potom obrátili pozornost na ženy a děti, které zůstaly uvězněné ve městě.

„Schovala jsem se s Bakirem v našem domě,“ vyprávěla Anna a hlas jí zněl hluše a dutě, jak znovu zakoušela tehdejší bolest. „Ale našli nás. Dítě mi sebrali, mého krásného chlapečka. Pak mě drželi na zemi a... umíte si představit, co dělali. Byli čtyři. Smáli se. Chtěli, aby mě to co nejvíc bolelo. Pak jsem omdlela. Druhý den ráno byli pryč. Našla jsem svého synka ležet vedle cesty, podřízli mu krk.“

Anna zasténala a pak se nekontrolovaně rozvzlykala do dlaní, aby si ulevila od nevýslovné bolesti nad smrtí dítěte.

Joe zajel s autem k obrubníku a položil Anně dlaň na rameno. Setřásla ji, opřela se o okénko a naříkala v přerývaných vzlycích, dokud se nevyplakala.

Pak se k němu obrátila. „Když se člověku stane něco tak strašného, že ho to vevnitř zabije, nejhůř se smiřuje s tím, že i přesto dál dýchá a srdce mu bije a je pořád živý. A čas běží a běží.“

Joe zápasil s pohnutím, ale i s dalšími city. Chtěl tu ženu nějak ukonejšit. Chtěl někoho zabít – tedy Petroviče. A také mu bylo do pláče.

„Už dlouho jsem to nikomu nevykládala, Joe,“ řekla Anna. „A je mi líto, že jste to musel být zrovna vy. Ale když jsem dneska viděla Petroviče, zdravého a *bohatého*... Myslela jsem, že je mrtvý. Že je dávno po smrti.“

„Jak bych vám mohl pomoci?“

Seděli ještě chvíli v zaparkovaném autě a Anna líčila Joeovi své fantazie, jak Petroviče zabíjí, vzpomínala na to, o čem se bavily s ostatními ženami v Djobě. Vedly ustrašené, tiché rozhovory, v nichž ale nemluvily o tom, co je potkalo. Nebylo to třeba.

Nakonec ho vyčerpaně požádala: „Prosím vás, Joe, odvezte mě domů. Potřebuju být sama.“ Nastartoval.

O deset minut později zastavil nedaleko domu, kde měla Anna pronajatou garsoniéro. Řekl jí, že bicykl nechá opravit, s tím nebude problém, a batoh jí vynesl do schodů. Dal jí

na sebe kontaktní čísla a požádal ji, aby mu zavolala, kdyby s ním chtěla ještě mluvit.

Poděkovala, vešla do bytu a zamkla za sebou dveře.

Annina bolest jako by vsákla do celého Joeova auta.

Pořád měl před očima obrazy plné násilí, jak mu je vykreslila – mrtví staří lidé visící přes bočnice nákladních aut, pobíjení malých dětí, uprchlíci, kteří se raději oběsili, než by trpěli v rukou Slobodana Petroviče.

Tyto scény ho provázely celou cestou domů.

Kapitola 8

Šla jsem si s Martou chvíli zaběhat, ale brzy jsem se vrátila domů, do našeho bytu na Lake Street.

V televizi běžely večerní zprávy a polévka zrovna začínala vařit. Tu Marta vletěla do chodby a štěkala a celá se vrátila, jak vítala Joea.

Shýbl se k ní, aby ji pohladil, ale z jeho výrazu jsem viděla, že za sebou má hodně mizerný den.

„Miláčku... Copak se stalo?“

„Už jsi jedla?“ zeptal se.

„Ne. A ty?“

Zavrtěl hlavou.

„Ohřívám trochu loupaného hrášku. Mohla bych ještě do mikrovlnky přidat pár kuřecích stehen.“

„To bys byla hodná. Musím se převléct.“

Zatímco jsem „vařila“, zavolal Jacobi a navzájem jsme se potěšili tím, jak se nám v případě nezvěstných učitelek ani jednomu nepodařilo vůbec nic zjistit.

„Takže máme čistou nulu,“ zavzdychal Jacobi. „Tohle já nenávidím.“